

PRAZNICUL SFÂNTULUI IOSIF DIN ARIMATEEA LA PATRIARHIE

Duminică, 20 aprilie/3 mai 2020, Duminica Sfintelor Femei Mironosițe, din cadrul Pentecostarului, s-a prăznuit de către Patriarhie pomenirea Sfântului Iosif din Arimateea în Mănăstirea sa din Remli, adică vechea Arimatee, de unde provenea aceasta, motiv pentru care este numit „cel din Arimateea”.

Cu ocazia acestui praznic, Biserica amintește faptul că Iosif, drept fiind și sfetnic ales, a îndrăznit să intre la Pilat și să ceară trupul lui Iisus pe care l-a luat și, împreună cu Femeile Mironosițe, l-a îngropat într-un mormânt nou al său, aproape de locul Răstignirii.

Slujba, săvârșită conform măsurilor de siguranță datorate virusului corona, a fost condusă de Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Damaschin al Ioppei, găzduit de Egumenul Mănăstirii, Preacuviosul Arhimandrit Nifon, cu participarea unui număr mic de credincioși.

Către Comunitatea din Remli, Preafericitul a rostit această cuvântare:

„Venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus” (Marcu 15, 43). „Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacov și Salomeea au cumpărat miresme ca să vină să-L ungă” (Marcu 16,1).

Iubiți frați întru Hristos,

Credincioși creștini,

Cel Care a răsărit lumina și întreaga lume a luminat-o cu

Învierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos, ne-a adunat pe toți în cetatea biblică Arimateea, locul natal al lui Iosif cel cu bun chip pentru ca, pascal, să-l prăznuim cu Nicodim și Sfintele Femei Mironosițe în Duminica închinată lor.

Sfinții Apostoli și Evangheliști Matei, Marcu, Luca și Ioan, relatând în amănunt evenimentele răstignirii, îngropării de trei zile și Învierii lui Hristos, pomenesc în mod special atât pe Femeile Mironosițe cât și pe ucenicii ascunși ai lui Hristos, Iosif și Nicodim. Și aceasta deoarece grija lor grabnică și evlavioasă pentru îngroparea trupului neprihănit al lui Hristos constituie o mărturie nemincinoasă. Femeile Mironosițe au fost primii martori ai Învierii, iar Iosif și Nicodim ai îngropării: „Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui este adevărată; și acela știe că spune adevărul ca și voi să credeți” (Ioan 19, 35), scrie Evanghelistul Ioan.

Iar Sfântul Chiril al Alexandriei, referindu-se la îngroparea lui Iisus spune: „«Din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul»» (Matei 18, 16). De aceea Iosif și Nicodim, cei care L-au îngropat, de vreme ce aveau în cugetul lor credința în Dumnezeu și nu au pus nicidecum mai presus slava și cinstea pământească, potrivit cu credința lor liberă, au primit îngăduința și s-au arătat cuvioși și buni păzitori ai poruncii Mântuitorului nostru.

Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iubiții mei frați, constituie cununa tainei dumnezeieștii Iconomii, după cum spune Sfântul Ioan Damaschin: „Acum taina cea din veci ascunsă se descoperă, acum sfârșitul dumnezeieștii Iconomii se plinește, acum încununarea întrupării lui Dumnezeu Cuvântul se arată, acum se vădește adâncul dumnezeieștii iubiri. Căci așa a iubit Dumnezeu Cuvântul lumea, încât, cu bunăvoința Tatălui, S-a pogorât până la întrupare, cu greutatea trupului material S-a îmbrăcat Cel nematerialnic, pentru ca, primind a îndura Patimile și moartea, ca cei muritori, pe noi cei pătimiși să ne îmbrace cu nepătimirea.

Puterea de nebiruit a Învierii se datorează faptului că Cel care a pătimit moartea pe noi cei pătimiși ne-a îmbrăcat cu nepătimirea. Aceasta o exprimă mai minuțios și mai limpede Sfântul Ioan Damaschin în cântarea sa pascală: „Cel Ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimește ca un muritor; și prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestrăicării, Cel Unul binecuvântat, Dumnezeuul Părinților noștri și preaslăvit”.

Cu alte cuvinte, Cel Care a luat asupra Sa toată firea noastră omenească, afară de păcat, îndură, ca un om muritor, patimile și chiar moartea pe Cruce. Prin Patimile și Învierea Sa, Hristos înnoiește firea noastră, pe care a luat-o asupra Sa, și o îmbracă în podoaba nestrăicării Sale, după cum mai înainte a vestit Proorocul David: „Domnul [Cel înviat] a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat” (Psalmul 92, 1).

Această negrăită iubire de oameni și covârșitoare bunătate a lui Dumnezeu o propovăduiește Sfântul Grigorie Teologul zicând: „Cel Ce este sărăcește primind trupul meu pentru ca eu să mă îmbogățesc cu dumnezeirea Lui. Cel ce este plinătatea Se golește; Se golește puțin de slava Lui pentru ca eu să mă împărtășesc de plinătatea Lui. Ce este această bogăție a bunătății? Ce este această Taină ce se face pentru mine? Am primit chipul și nu l-am păzit, El primește trupul meu ca să mântuiască chipul și trupul să-l facă nemuritor.

Aici Sfântul Grigorie vorbește despre mântuirea chipului – adică a sufletului – care a urmat întrupării lui Dumnezeu Cuvântul, și despre nemurirea trupului omenesc.

De altfel, Sfântul Chiril al Alexandriei, tâlcuind cuvintele Domnului: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit” (Ioan 11, 11), spune că Iisus „numește somn ieșirea din trup a sufletului omenesc”. Și în alt loc Sfântul Părinte spune: „Firea omului o întinează străicarea străină și moartea care a luat stăpânirea prin pizma diavolului și își are rădăcina în păcat”.

Întru aceasta se arată biruința și puterea lui Hristos Cel înviat, anume în desființarea morții, a stricăciunii străine, adică a păcatului, prin moartea lui Hristos. Referitor la aceasta, să-l ascultăm pe Sfântul Ioan Damaschin care spune: „Chiar dacă sfântul suflet s-a despărțit de trupul neprihănit și de viață făcător, totuși, după zămislirea în pântecul Sfintei Fecioare și Născătoarei de Dumnezeu Maria, după ce s-a făcut unirea nedespărțită a celor două firi în același ipostas, dumnezeirea Cuvântului a rămas nedespărțită și a sufletului și a trupului. Și astfel Hristos a rămas un singur ipostas și în moarte, rămânând și sufletul și trupul în ipostasul lui Dumnezeu Cuvântul, și după moarte aparținând aceluiași ipostas. De aceea „tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesupt și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2 10-11).

Iată, deci, iubiții mei, de ce Paștile sau, mai bine zis, ziua Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos este recunoscută ca ziua neînserată a Împărăției lui Dumnezeu de care suntem chemați de către înnoagraf să ne împărtășim mai adevărat. Și iată de ce se cinstește azi pomenirea lui Iosif, sfetnicul ales, împreună cu Nicodim și cu Femeile Mironosițe. Aceștia toți au fost propovăduitori înflăcărați ai Învierii lui Hristos.

Iar noi, împreună cu înnoagraful, să zicem: „Surpând toată puterea morții, Fiul tău, Fecioară, cu Învierea Sa, ca un Dumnezeu tare, ne-a înălțat și pe noi împreună cu El și ne-a îndumnezeit. Pentru aceasta Îl laudăm în veci”. Hristos a înviat!

În această Duminică Patriarhia a prăznuit pomenirea Femeilor Mironosițe, cele care, împreună cu Iosif, L-au îngropat pe

Domnul și, dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii, au auzit cele dintâi că Acesta a înviat, de la Îngerul așezat pe piatra Mormântului.

Pomenirea Femeilor Mironosițe s-a prăznuit în paraclisul lor aflat în spațiul deschis aparținând Bisericii Sfântului Iacov Fratele Domnului și Bisericii Învierii.

Aici s-a sărbătorit pomenirea Femeilor Mironosițe de către enoria Bisericii Sfântului Iacov Fratele Domnului, slujba fiind condusă de Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Liddei Dimitrie, cu participarea unui număr mic de credincioși (datorită măsurilor de protecție împotriva răspândirii virusului mortal COVID 19). A cântat în strana dreaptă Ierodiaconul Simeon și în stânga domnul Rimon Kamar în arabă.

În biroul Bisericii Învierii s-a oferit agapa.

În aceeași zi, dimineața devreme, Preafericitul Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului a slujit Sfânta Liturghie în Mănăstirea Schimbării la Față de pe Muntele Tabor unde a adresat această cuvântare în limba greacă:

A spus Iisus: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri în veac” (Ioan 11, 25-26).

Iubiți frați în Hristos,

Pogorârea cea mai presus de cuget și milostivirea cea către noi a Domnului și Dumnezeuului nostru ne-a adunat pe toți în acest sfânt Munte Tabor unde prima oară „a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 2), pentru ca euharistic să prăznuim pomenirea pascală a Sfintelor Femei Mironosițe precum și a ucenicilor Lui ascunși Iosif din Arimateea și Nicodim.

„Cu toți știm că este mare taina dumnezeieștii Iconomii, înțeleasă doar prin credință, iar nu cu mintea, fiind nevoie de curăție sufletească unită cu frică și dragoste de Dumnezeu. Căci nu poate fi dobândită curăția sufletului altfel decât prin frică și dragoste de Dumnezeu. De asemenea, nu poate fi primită dumnezeiasca luminare dacă nu este curățită mai întâi vederea sufletului. Căci nu pot cei întinați să se apropie de cea ce este dumnezeiesc. Numai cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu, după cum spune Hristos, Cel Ce este adevărul”, spune Sfântul Ioan Damaschin.

„Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiată lumină a Învierii și cântându-I cântare de biruință luminat să-L auzim zicând: Bucurați-vă!”, cântă imnograful Bisericii.

Învierea lui Hristos este „calea cea nouă și vie pe care pentru noi a înnoit-o prin catapeteasmă, adică prin trupul Său” (Evrei 10, 20), potrivit dumnezeiescului Pavel. Aceasta este calea care duce la Împărăția cerească după cum tâlcuiesc Ecumenie și Zigavinos: „Hristos Însuși a început această cale” și „El a mers pe ea cel dintâi”. Și, potrivit imnografului, „Hristos, [este] Paștile care au deschis nouă ușile Raiului”. Iată, dar, de ce Sfântul Pavel îndeamnă: „Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Se află Hristos, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ” (Coloseni 3, 1-2), „V-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește” (Coloseni 3, 9-10).

Mai explicit: Omorâți mădularele voastre care poftesc desfătările și plăcerile pământești, de vreme ce v-ați dezbrăcat de omul vechi cel stricăcios dimpreună cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu omul nou care neconținut se înnoiește.

Unul dintre Părinții Bisericii, Sfântul Ioan Damaschin, urmând propovăduirea înțeleptului Pavel, spune: „Hristos este pe

Cruce. Să mergem și să ne facem părtași Patimilor, pentru ca și slavei Lui să fim părtași” (Cf. 2 Corinteni 1, 7; 1 Petru 5, 1). „Hristos este între cei morți. Să murim păcatului ca să trăim dreptății. Hristos în pânză și în giulgiu curat este înfășurat. Să dezlegăm legăturile păcatului și să ne îmbrăcăm în dumnezeiasca strălucire. Hristos este în mormânt nou. Să ne curățim de aluatul vechi și să ne facem frământătură nouă (Cf. Galateni 5, 9) ca să ne facem lăcaș al lui Hristos. Hristos a pogorât în iad. Să ne pogorâm la smerenia care înalță pentru ca împreună cu El să înviem, să ne înălțăm, să ne slăvim, pe Dumnezeu văzându-L mereu”.

Noi, iubiții mei, cei înviați prin moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să spunem, dimpreună cu Femeile Mironosițe și cu ucenicii ascunși, Iosif cel cu bun chip și Nicodim, cei care au fost vestitorii și martorii Învierii celei de a treia zi a lui Hristos: „Nimeni să nu se teamă de moarte. A înviat Hristos! Lui fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.”

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/Xt2rr5s5lco>